

Có không ĐƯỜNG TỚI AN BÌNH?

CHÂN TÍN

Trên băng ca vào phòng mổ, tôi chỉ kịp nhìn thoáng lên trần nhà. Nó không trắng toát như tôi hình dung về phòng mổ của một bệnh viện lớn, và những chấn song trên hàng cửa thông hơi sát trần có lẽ đã rỉ sét lâu năm. Sau vài câu hỏi và những mũi tiêm gì đó tôi nhanh chóng chìm vào cơn mê.

.....

Thoang thoang nghe như từ xa những tiếng lao xao. Trước mắt loang loáng bay lượn những hình ảnh đầy màu sắc như trong kính vạn hoa. Tôi thấy lờ mờ vợ và con trai đang đứng cạnh, rón rén đi tắt cho hai bàn chân lạnh toát. Tôi hiểu mình đã tỉnh lại sau khoảng 5 - 6 giờ. Người nhà phải túc trực bên ngoài phòng hậu phẫu. Còn lại một mình với cái đau thấm thía, trong trạng thái tỉnh xen lẫn những khoảng ngắn thiêm thiếp.

Phòng hậu phẫu khá rộng nhưng suốt đêm ấy nhiều ca mổ quá nên các giường bệnh cứ mỗi lúc lại phải đẩy sát gần lại nhau hơn, đến gần sáng thì kín đặc.

Sớm nay đã là thứ 6, qua một đêm trong phòng hậu phẫu rồi. Tôi bị đau từ thứ bảy tuần trước. Sáng thứ 2, đến bệnh viện khám thì bác sĩ nói là đau vùng thượng vị và cho thuốc dạ dày. Tôi có nói lại là dường như không phải vậy. Tuy nhiên, thầy thuốc nói thì dân CNTT như tôi phải nghe thôi.

Không thật sự tin kết luận của bác sĩ, tôi đến một bệnh viện tư để nghị khám lại. Bác sĩ yêu cầu siêu âm ổ bụng và kết luận là viêm túi mật cấp với lời khuyên là nên trở lại bệnh viện có bảo hiểm (nơi đã kết luận viêm vùng thượng vị) trình bày lại để được mổ nếu cần vì một là có bảo hiểm y tế thì sẽ ít tốn kém nhưng quan trọng hơn là bệnh viện lớn đó có điều kiện và tay nghề mổ cắt túi mật rất tốt. Vì bác sĩ bệnh viện tư cũng kê thuốc cho uống với hy vọng sẽ thuyên giảm, ông ấy khuyên là nếu hết viêm cấp thì mổ sẽ đảm bảo hơn. Nán thêm một ngày ở nhà, các cơn đau không thuyên giảm như nhiều lần tôi từng bị đau kiểu này. Phải tới bệnh viện thôi.

Bệnh viện nào đây?

- Một bệnh viện tư rất đắt tiền?
- Một bệnh viện tư cỡ trung (nơi đã chẩn đoán và khuyên tôi về với "bệnh viện của mình", tức nơi tôi đăng ký BHYT)?
- Về "bệnh viện của mình"?

Hỏi han tứ tung thì khá nhiều lời khuyên là nên về bệnh viện của tôi vì ở đó có "bàn tay vàng" về mổ ổ bụng và có thể được "gửi gắm". Tuy

nhien, tâm lý chung của người bệnh là ngại tranh biện với bác sĩ đã chẩn bệnh cho mình nên tôi bàn với bà xã là nán thêm vài ngày với thuốc dạ dày. Không đồng ý và cũng là người dám xông pha nên ngay sáng thứ 4, bà xã đã ôm sổ sức khỏe với kết luận đau vùng thượng vị cùng kết luận của bệnh viện tư đến gặp lại bác sĩ đã khám cho tôi hôm thứ 2. Phúc cho tôi, vị bác sĩ khám cho tôi hôm thứ 2 đã không tự ái và yêu cầu tôi nhập viện ngay. Tối thứ 4 vào đến khoa ngoại thì sau khi khám bệnh, điều đầu tiên bác sĩ nói với chúng tôi là lời trách cứ: sao viêm túi mật mà vào viện chậm vậy? Chúng ta, những người bệnh còn biết nói gì hơn là nhận thiếu sót do thiếu hiểu biết!

Sáng sớm thứ 5, trên băng ca, tôi được đưa sang phòng chuẩn bị mổ. Trước khi mổ cần có bác sĩ tim mạch khám và ký cho mổ. Lật hồ sơ, bác sĩ tim mạch thấy không có phim X-quang phổi nên đã yêu cầu y tá khoa ngoại bổ xung. Tim hoài không có, y tá khoa ngoại hỏi lại phòng cấp cứu thì được biết tối qua đã chụp phim mà không biết thất lạc ở khâu nào! Thế là cả y tá, cả người nhà phải chạy đây bằng ca đi chụp lại gấp. Mọi chuyện cũng qua và ca mổ tuy bị chậm vài giờ so với dự kiến nhưng cũng đã được thực hiện trôi chảy, dù rằng trước khi mổ, bác sĩ có nói với tôi là chỉ đảm bảo 50 - 60% nội soi thành công vì túi mật đã viêm nặng, nhưng ông sẽ hết sức cố gắng.

Những ca mổ cứ liên tiếp được đẩy vào phòng hậu phẫu. Chưa qua phòng

này thì tưởng đâu nơi đây là sự lặng lẽ, rên rỉ, thiêm thiếp như chính những người đang kiệt sức, đau đớn, nửa tỉnh nửa mê. Thực thì khác lắm. Phòng hậu phẫu ồn ào suốt ngày đêm. Ngay bên cạnh tôi vừa đẩy vào một ca mổ. Cô y tá cứ nói với người bệnh liên hồi: Mổ xong rồi chú ơi, tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi! Người bệnh thì găm gừ chẳng hiểu nói gì. Bỗng cô y tá hét lên: Cấp cứu! Cấp cứu! Thế là rầm rập, rầm rập từng tốp từng tốp kéo theo bao nhiêu là máy móc vây kín bệnh nhân. Sau chừng 5 phút thì người bệnh tỉnh lại, nói lung tung. Y tá cứ hét vào tai bệnh nhân: Không nói nữa, thử đi, thử đi. Chắc hẳn anh ta cũng chẳng nghe thấy gì nên cứ nói lung tung cho đến lúc im luôn nhưng cũng đã qua cơn hiểm nghèo.

Một ca thương tâm đêm ấy là ca mổ sọ não. Đẩy về đến phòng hậu phẫu thì bệnh nhân vật vã như kiểu người động kinh. Các cô y tá cố đè, giữ bệnh nhân nằm yên và cả quát tháo: Nằm yên nào! Nằm yên nào! Hình như một lát sau mọi người mới biết đó là một cô gái, khi một y tá nói: Nó là con gái đấy, thế mà dầy khỏe hơn cả thanh niên! Nó bị thẳng chổng bắt nhân dùng búa đập vỡ sọ! Thật khốn nạn! Chừng 3 tiếng sau, cô bé đã tỉnh và nói vài câu với y tá vì sao cô bị đối xử dã man đến vậy. Tôi cũng muốn nghe câu chuyện của cô nhưng tôi cũng ở tình trạng nửa tỉnh nửa mê nên chẳng nghe được gì.

Gần sáng, một y tá nói với tôi: Bây giờ cháu sẽ truyền cho chú chai dịch truyền này chú sẽ bớt đau và hy vọng

chú có thể ngủ được một chút. Từ lúc nhập viện dường như phải truyền dịch liên tục, chẳng hiểu những loại gì. Tôi chờ đợi tác dụng của chai dịch truyền này. Sau vài phút quả thật cơn đau giảm rõ rệt. Vốn dân CNTT tôi đếm từng nấc giảm đau, từ 1 đến đúng 12. Mỗi nấc giảm một chút rất rõ. Thì ra đau cũng là đo được theo thang bậc 12, ít nhất là đối với tôi. Đến đó thì cái đau như cắt (thật là mình bị cắt!) chỉ còn âm ỉ và không giảm nữa. Tôi nói với cháu y tá: Chai dịch truyền giúp chú như thoát khỏi địa ngục!

Tôi hỏi cháu:

- Cả đêm luôn phải làm việc, các cháu chắc mệt lắm?

- Chúng cháu quen rồi, chỉ có hơi bị đói thôi. Cháu bị cái bệnh là cứ tới khoảng 2 – 3 giờ sáng là đói lắm.

- Thế không có ăn ca đêm à?

- Có nhưng cũng không đủ, và lại như hôm nay chúng cháu không có cả thời gian để ăn nữa.

.....

Tôi thiêm thiếp giữa những suy nghĩ về bao nhiêu cái chưa được và cái được của khoa học, của giáo dục, của y tế nước nhà. Có rất nhiều nét đẹp, nhiều điều tử tế giúp chúng ta được tai qua nạn khỏi. Chỉ có điều nếu bản thân ta không có chút hiểu biết, nếu ta thiếu chút dũng cảm, nhất là nếu ta không dư dả một chút thì thật khó mà tiếp cận được những cái may mắn đó. Nếu như tôi cứ điều trị dạ dày thêm một tuần mà chẳng may túi mật vỡ ra? Nếu tôi phải dẫn đo vài ba trăm ngàn để xác minh lại cái đau của mình tại một bệnh viện khác? Nếu như bác sĩ phẫu thuật không gắng sức để ca mổ nội soi thành công? ... Bao nhiêu câu hỏi làm cho những người bệnh thấy một cảm giác bất an dù rằng con đường tìm tới sự an bình là có, nhưng ta phải tự tìm ra chứ chưa phải là một xã hội mà những tiêu chuẩn cho sự tử tế, tận tâm đã được an bài cho cộng đồng.

Tôi thiếp đi, bỗng bỉnh giữa những vùng tối và sáng. □

Lục bình
Trên hồ rộng
Giữa đồng quê bao la.

Màu hoa
Tím tím ngọt
Xen hòa lá biếc xanh.

Bờ quanh
Thăm cỏ mát
Lối xưa gành lúi vàng.

Xôn xang
Gió nội hương đồng
Tinh quê da diết nỗi lòng cỏ hương!

Bão giông
Dù dạt trôi
Mãi nơi không đắm chìm.

Hoa tím
Theo gió đưa
Về bờ xưa cỏ ngọt.

Chim hót
Trời thanh thanh
Đồng xanh ngọt ngọt tím.

Chiều về
Khắc khoải đi tìm
Hồn quê chan chứa con tim bên bờ!

Nguyễn Bắc Tuấn (Viện Tin học Pháp ngữ, Hà Nội)

